

כיצד משתתפין פרק שמיני עירובין פה.

עין משפט
נר מצוה

מו א מיי פ"ג מהל'
עירובין הלכה כג
טו"ע א"ח סי' שטו סעיף
ב:
יו ב מיי שם הלכה ז'
טו"ע שם סעיף ג'.

רבינו חננאל

בור (שאין) [שבין] שתי
חצירות, מופלג מכותל
זה בארבעה ומכותל זה
בארבעה, והבור באמצע
הסימטא. זה מוציא זיו כל
שהוא ומכלא זה מוציא
זיו כל שהוא ומכלא. ורב
יהודי דידיה אמר אפי'
קניא, דיי לו. אמר אביי
הא דרב יהודי דשמואל
היא, דאי דרב הא אמר רב
אין אדם אוסר על חברו
דרך ארור ופאי קניא לא
צריך. ודייק מיהא דאמר
שמואל היא. זה מוציא
זיו כל שהו ומכלא.
טעמא דאפיין זיו הא לא
אפיין זיו אסור למלאות.
מאי טעמא חבירו שיש
לו רשות בארור האי
סטא אסור עליו, ש"מ
אדם אוסר על חברו
דרך ארור. ודייקין לרב
מיהא דאמר שתי חצירות
ושלש חורבות ביניהן, זה
משמש (לא) בסמוך לו
על ידי וריקה וזה משמש
בסמוך לו על ידי וריקה.

בור שבין שתי חצירות מופלגת מכותל זה ד' בו'. פירש בקונטרס
שיש בין שתי חצירות כעין מצוי קטן ואין לוירין פתוחין לו
והבור באותו הפסק זה מוציא זיו כל שהוא עד לצדו ומכלא דרך חלונו
וכן זה דכיון דמופלגת ד' לא שלטי ציה לאסור זה על זה ומשום
שיהא רשות לשיניהן צמצוי נמי

ליכא שאין דוירין פתוחין לו לנלאת
ולצא בגגל ואין משתמשין צו אללא
דרך ארור וצדין הוא דלפילו זיו נמי
לא ניבעי אללא משום היכר צעלמא
שלא ישמשו צרשות אחרת של שנים
בלא עירוב צרשות מש"ה מתקני הכא
פורתא ולרב על צריך שום מיקון
לצין אדם אוסר על חברו דרך ארור
ורש"י דאמר רב נחמן אמר שמואל גג הסמוך
לרשות הרבים צריך סולם להתיירו
דילמא כדרב פפא אללא מוציא זיו
כל שהוא ומכלא וזה מוציא זיו כל שהוא
ומכלא טעמא דאפיין הא לא אפיין אמרינן
אדם אוסר על חברו דרך ארור ורב מהיכא
אילימא מהא א שתי גזוזמראות זו למעלה
מזו עשו מחיצה לעליונה ולא עשו מחיצה
לתחתונה שתיהן אסורות עד שיערבו ו' ואמר
רב הונא אמר רב לא שנו אלא בסמוכה
אבל במופלגת ארבעה עליונה מותרת
ותחתונה אסורה דלמא שאני הכא דכיון
דלזה בוריקה ושלישול ולזה בשלישול
להוריה בלזה בוריקה ולזה בפתח דמי אלא
מהא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב
אמר רב = שני בתים ושלש חורבות ביניהם
זה משתמש בסמוך שלו על ידי וריקה
וזה משתמש בסמוך שלו על ידי וריקה
והאמצעי

הבור להכר מציאות דרך מלמעלה מ' דהוי מקור פטור דלא מרינן
במעמטין בשני בתים משני נדי רשות הצידי דמותו לורוק מזה לזה:
ד' א' בדרב פפא. בזומתא וסודרא מעיקרא סלקא דעתיה
דאיירי צמסאות ככדים דלותן אין רגילין להתקרב
לבתים דמשמשין בגג ע"י וריקה כגון אותם משפילין משאות
בנקלות על כתפיהם וכשרוצים לכתף מכתפיהם על הגג ויש הפסק
ד' מן הארור ולגג ומשני בזומתא וסודרא שהוא דבר קל ורגילין
להתקרב לכותל ולא היו דרך ארור:

שני בתים ושליש חורבות ביניהם. פירש בקונטרס שאין לחורבות
בעלים אללא בני הבתים האלה משמע דלכד דלס י' להם
בעלים דאוסרין אותן הבעלים על בני הבתים אע"ג דאינם אוסרין
את החצר ואת המצוי שפתוחין להם דק"ל כרבי יהודה דצית התבן
אינו אוסר ובפירקין א נמי פסקין כר"ש דלמר דירה בלא בעלים לא
שמה דירה מכל מקום בתוכה מיהא אסור לטלטל ובסוף הדר (נעיל
ד' עה). פירש כן בדיה גבי דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחורבה
שיאנה והרי רשות אחרת היא שיש לה בעלים וצמצוי לא נשתתפה
שאינה אוסרת כרתיה לעיל א אינה אוסרת אללא מקום דירה בלבד
דהיינו מקום פיתא או מקום לינה והא דשרינן הכא להשתמש בסמוך
לו אע"ג שיש לחצירו כמו כן חלק בה אינו אוסר על זה כיון שגם לזה
יש חלק בה דשניהם שותפים בשלשתן ואינם אוסרין זה על זה
את הסמוכים כיון דהוי לזה תשימשו צנחא ולחצירו צקשה ובשתי
גזוזמראות דסוף פרקין עשו לתחתונה סילקו נפשייהו מעליונה ואין
אוסרין את העליונה אף על פי שעשו אותה צתופות ויש להם
חלק בה ואין נכתיב לר"י לעשות דירה בלא בעלים דירה לחלואין
לאסור לטלטל בתוכו ואור"י דהא דאמרין צסוף הדר דילמא אתי
לאפוקי מאני דבתים לחורבה מיירי בחורבה הפתוחה לצית ומיירי
שאותו צית פתוח לצד אחר ואינו רגיל צמצוי א' ולכך אין המצוי
ניתר בלתי וקורה משום צית אללא משום חורבה ומיירי שפיר
הכא בחורבות שיש להם בעלים וכיון דלא דיירי צהו לא אסרי:
לימא

ע"י וריקה וחצירו אינו אוסר עליו ואע"פ שמשתמש בה בחול בוריקה שזורק דרך ארור
אירע חצירו אינו אוסר עליו ואע"פ שמשתמש בה בחול בוריקה שזורק דרך ארור
אירע חצירו אינו אוסר עליו ואע"פ שמשתמש בה בחול בוריקה שזורק דרך ארור
אירע חצירו אינו אוסר עליו ואע"פ שמשתמש בה בחול בוריקה שזורק דרך ארור

צור שבין שתי חצירות. הפרודות זו מזו ומפסקי ציניהן כעין מצוי
קטן ואין דוירין פתוחין לו והבור באותו הפסק מופלגת מכותל זה
ארבעה רב'. דאי לא הו' (ב) דמופלג הוא תשימשו צנחא והוי כמו שהבור
חציה בחצר זו וחציה בחצר זו שרשות שניהן שולטת בה וסתן צמתני' א'

בור שבין שתי חצירות מופלגת מכותל זה
ארבעה ומכותל זה ארבעה זה מוציא זיו כל
שהוא ומכלא וזה מוציא זיו כל שהוא ומכלא
ורב יהודה דידיה אמר אפילו קניא אמר ליה
אביי לרב יוסף א הא דרב יהודה דשמואל היא
דאי דרב א' הא אמר א' אין אדם אוסר על
חבירו דרך ארור ודשמואל מהיכא אילימא
מהא א דאמר רב נחמן אמר שמואל גג הסמוך
לרשות הרבים צריך סולם להתיירו
דילמא כדרב פפא אללא מוציא זיו
כל שהוא ומכלא וזה מוציא זיו כל שהוא
ומכלא טעמא דאפיין הא לא אפיין אמרינן
אדם אוסר על חברו דרך ארור ורב מהיכא
אילימא מהא א שתי גזוזמראות זו למעלה
מזו עשו מחיצה לעליונה ולא עשו מחיצה
לתחתונה שתיהן אסורות עד שיערבו ו' ואמר
רב הונא אמר רב לא שנו אלא בסמוכה
אבל במופלגת ארבעה עליונה מותרת
ותחתונה אסורה דלמא שאני הכא דכיון
דלזה בוריקה ושלישול ולזה בשלישול
להוריה בלזה בוריקה ולזה בפתח דמי אלא
מהא דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב
אמר רב = שני בתים ושלש חורבות ביניהם
זה משתמש בסמוך שלו על ידי וריקה
וזה משתמש בסמוך שלו על ידי וריקה
והאמצעי

קניא לא צריך. ודשמואל מהיכא. מצינו מימרא דשמואל סלקא
דעמיה דלציי למשעו דרב יהודה מדשמואל גמר לה. סלקא דעמך
השתא דכי שמעה אציי להא דרב יהודה מילתא צאנפי נפשיה שמעה
אמר רב יהודה צור שבין שתי חצירות מופלגת ארבעה מכאן ומכאן זה
מוציא קנה כל שהוא ומכלא וכו' ולא שמעה צדיהא הא דשמואל דאי
עלה דהא דשמואל דזיו כל שהוא שמעה אציי להא דרב יהודה מאי
צביצי לן דשמואל מהיכא הא הכא אשמעינן שמואל צדיהא דבעי
תיקון: צריך סולם קבוע. ואי לא בני רה"ר אסרי עליה דרך ארור
שאין גג זה רצוי לתשימשו אלא"כ וזרקין עליו שום דבר דסתם רה"ר
איכא חפוי סמוך לכתלים ומתרחקים על כרחן: דילמא כדרב
פפא. שמשמש גמור הוא להן בזומתא וסודרא [פד]: אללא מהא בו'.
דאציי שמעה לרב יהודה חמילתיה דשמואל והכי קאמר אציי הא
דבעי רב יהודה קניא משמואל גמר לה דבעי תיקון ואתא לאשמעינן
דשמואל רציה לאו זיו דוקא אמר דכיון דלא בעי זיו ד' דהא זיו
כל שהוא אמר יליף רב יהודה מיניה דה"ה לקניא: ודרב מהיכא.
שמעינן דצין אדם אוסר על חצירו דרך ארור: אללא צסמוכה. שאין
עליונה משוכה מכנגד התחתונה צמשן הכותל ד' טפחים ואע"ג
דגובה מננה עשרה רב טעמיה דלמר [פג]: לזה בשלשול ולזה בוריקה
שניהן אסורין דתשימשו בשלשול וריקה חשיב תשימשו אצל צמופלגת
מכנגדה ד' כיון דצין לתחתונה כאן אללא תשימשו מופלג צמשן זהו
ארור ולאו תשימשו הוא. לא מצינו לשון הפלגה צ"ס בגובה אללא
א' צמשכה כרחן צמתניין [שס] צד"א צסמוכה בו': שאני הכא דצין דלזה.
בוריקה ארור וריקה גובה ושלשול ולזה בשלשול לחודיה שמשלשול
דלי לים: גלוגה צפחה וזה בוריקה דמי. אצל גבי צור דשניהן שון
צהפלגה לעולם אימא לך דאסרי: וג' חורבות ציניהן. מחיצות פרוצות
זו לזו ואין צפן דוירין ואין להן בעלים אללא בני הבתים האלו ויש
חלונות צבתים פתוחין לחורבה: זה משמש. בחורבה הסמוכה לו
דרך חלונות ע"י וריקה הואיל ואין לו זה תשימשו גמור בחול שאין
זה פתח פתוח לה אללא חלון אין פירצת המחיצה אוסרת ומוותר
להשתמש בכולה והוא אינו יכול להשתמש דרך חלון למרחוק אללא
ע"י וריקה וחצירו אינו אוסר עליו ואע"פ שמשתמש בה בחול בוריקה שזורק דרך ארור
אירע חצירו אינו אוסר עליו ואע"פ שמשתמש בה בחול בוריקה שזורק דרך ארור
אירע חצירו אינו אוסר עליו ואע"פ שמשתמש בה בחול בוריקה שזורק דרך ארור

(א) [לקמן פת. ג] (ב) [לעיל
פת. א] (ג) [לקמן פת. א:
ד] [לקמן פת. א] (ד) [לקמן
דף פ. א] (ה) [דף פ. א] (ו) [דף
ע. א:]

הגהות הב"ח

(א) הש"י ד"ה צור וכו'
דמופלג ארבעה רבי:
(ב) ד"ה אללא צסמוכה וכו'
אללא בהמשכה צמתן:
(ג) תוס' ד"ה שני וכו' ואינו
רגיל צמצוי זה ולכך:

גליון הש"ס

גמ' א"ל אביי לר"י הא
דר"י דשמואל היא. לעיל
דף ז ע"א צמנות דף י'
ע"א צמנות דף י' ע"ב: